

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 18/2023
14.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, Одред жандармерије у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса, одлучујући у поновном поступку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/17 од 05.06.2017. године, у седници одржаној 14.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/17 од 05.06.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/17 од 05.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 757/16 од 27.02.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања за период од 26.10.2007. године до 26.10.2010. године, за додатке на плату по основу ноћног рада, рада у нерадне дане верских и државних празника и прековременог рада, све по стопи која буде важила на дан уплате, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 56.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/17 од 05.06.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и предмет у укинutom делу враћен на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 391/2018 од 07.08.2018. године, уступљено је Врховном касационом суду на стварну надлежност одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/17 од 05.06.2017. године.

Пресудом Врховног касационог суда Рев2 1977/2018 од 29.08.2018. године, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној и укинута нижестепене пресуде, а тужба тужиоца одбачена.

Одлуком Уставног суда Уж 558/2018 од 23.02.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1977/18 од 29.08.2018. године, подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 1977/18 од 29.09.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/17 од 05.06.2017. године. Ставом трећим изреке, одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

Одлучујући у поновном поступку о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, Републичком фонду ПИО уплати законом предвиђене доприносе. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.10.2016. године, ради исплате, а вредност предмета спора је испод 40.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић